

Sobota 14. týždňa v Cezročnom období: nebojte sa, spoliehame sa na nášho Otca Boha

Komentár na sobotu 14. týždňa v Cezročnom období. „Nebojte sa“. Tvárou v tvár možným obavám z toho, aby sme dali najavo svoju vieru, nás Ježiš učí, aby sme hľadali Otca ako Božie deti.

Evanjelium (Mt 10, 24-33)

Ježiš povedal svojim apoštolom:

„Žiak nie je nad učiteľa ani sluha nad svojho pána. Stačí, keď je žiak ako jeho učiteľ a sluha ako jeho pán. Keď pána domu nazvali Belzebulom, o čo skôr jeho domácich?!

Nebojte sa ich teda. Lebo nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo. Čo vám hovorím vo tme, hovorte na svetle, a čo počujete do ucha, rozhlasujte zo striech. Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle. Nepredávajú sa dva vrabce za halier? A predsa ani jeden z nich nepadne na zem bez vedomia vášho Otca.

Vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané. Nebojte sa teda, vy ste cennejší ako mnoho vrabcov.

Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach. Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem

pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach.“

Komentár

V tomto úryvku k nám Ježiš hovorí o našich obavách. „Nebojte sa“ hlásať evanjelium. Vyzýva nás, aby sme neboli kresťanmi v tme, ale kresťanmi na svetle. Dnes hrozí nebezpečenstvo, že vieru zredukujeme na súkromnú sféru, že si budeme myslieť, že svoju vieru praktizujeme sami, odtrhnutí od vzťahu s druhými. Moderná spoločnosť na nás tlačí, aby sme nešírili evanjelium, aby sme si ho nechali pre seba. Hrozí nám nebezpečenstvo, že sa staneme do seba zahľadenými kresťanmi, že náš kresťanský život sa nebude odrážať v našom spoločenskom a profesionálnom živote. Na druhej

strane nám Ježiš ukazuje úplne inú cestu: „Čo vám hovorím vo tme, hovorte na svetle“. Vyzýva nás, aby sme boli jeho svedkami vo svete, aby sme niesli jeho posolstvo na každé miesto na zemi. Aby sme dávali ľuďom svetlo, aby sme prinášali Krista uprostred všetkých našich bežných každodenných okolností, všetkým ľuďom okolo nás.

Ďalšou z našich obáv je strach z ľudí, ktorí sa nás kresťanov snažia zatlačiť do kúta. „Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu“. My sme pánmi svojej duše, my riadime svoj vlastný život, svoju vlastnú cestu. Máme sa báť len tých, ktorí sa nás snažia priviesť k pádu do hriechu.

Ježiš nám dáva kľúč k prekonaniu nášho strachu: odvahu byť Božími deťmi. Nielenže sme vzácní, pretože sme Božím obrazom a podobou, ale On nás urobil svojimi deťmi. A pretože sme deti, Boh nás

bezvýhradne miluje. Milovaní nie za to, čo robíme, nie za to, ako to robíme, ale za to, kým sme: milovanými Božími deťmi.

Táto dôvera v nášho Boha Otca nás robí schopnými priniesť do modlitby k Bohu všetky naše skutočnosti: naše námahy, naše utrpenia, naše každodenné odhodlanie byť kresťanmi. Všetky naše bežné činnosti sú pre Boha dôležité: „aj vlasy na hlave máte spočítané“. S touto blízkosťou dieťaťa k svojmu Otcovi miznú obavy. Táto istota, že sme milovaní, nás vedie k tomu, aby sme boli schopní vydávať svedectvo o Ježišovi vo svete.

Pablo Erdozain // Kiane Metzler
- Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-
to-14/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-to-14/) (08.08.2025)